

אסיפות

הסיכוס: מיהוק

שלושה סיבובים לפני הגמר, היתה הורה שקטה. המתאגפים התכוננו לקרב המכריע, שלחו מפעם לפעם מבטים אל האולם. מה שראו מעל זירת האיגרוף לא עודד אותם. הקהל לא בא לחזות בחליפת המהלכות, העדיף להישאר בביתו. למרות הכספים הרבים שהמפלגות השקיעו בתעמולת הבחירות, נאלצו נואמיהם המפלגות לדבר בפני אילי מות ריקים. מלבד דויד בן-גוריון ומנחם בגין, לא הצליחו שאר העסקנים למשוך קהל אלפים. הם הסתפקו, במקרה הטוב ביותר, בכמה מאות מאזינים.

לשמש, מול הירח. למאיר וילנר איש-מק"י לא איכפת היה כיום חמישי של התלהב לפני קהל של 30 מאזינים, חלקם עסקני מק"י. בשעת הפסקת העבודה הגיעה משאית אל רחוב אברבנאל פינת-חלפסין בתל-אביב, נעצרה. היא קראה לכל הפוע' לים לאסיפה. הם העדיפו להסתכל מפתח מקומות העבודה.

בכל זאת היתה הרחבה הקטנה מלאה אירועים. סוס משתולל עורר את המתם של עסקני מק"י, שבקושי השתכנעו כי אין זו פרובוקציה של המשטרה. אחר כך התקלקל הרמקול. וילנר, שדיבר מעל המשאית ה"שנה, הגביר את קולו. אף אחד לא ראה אותו, רק קולו שהלך והצטמד הזהיר את השומעים המעטים והאדישים מפני ממשלת בן-גוריון.

אחרי שפועלי האזור הדרומי של תל-אביב התחילו לחזור לעבודה, החליט וילנר לסיים בעזרת מכונת הנרי ג'י כחולה, שנהגה החליט לצפור דחקא באותו מקום, העלה וילנר גימק משכנע, בגללו כדאי לבחור במק"י. "הסובייטים בדרך לכיבוש הירח", צעק וילנר, שמחוסרי-ירח נופף בידו אל השמש.

הערבים חולמים. בערב-שבת קישה מפ"ם את אולם הבימה. מי שהקדים לבוא לאסיפת-הבחירות שלה יכול היה לראות עוד את יוסף מילוא, ארי הרצברג ומישה אשורב מתדיינים על הצגת-הכוכר של ה"גברת הזקנה. אחרי שהם הסתלקו, השאירו את תפאורות ההצגה על הבמה האחורית, הגיע תור הבחירות. שלונסקי התנאה בע"כ רית ספרותית על יופיה של מפ"ם, שיכולה לומר בנשימה אחת את שתי המלים: בסחון ושלוב. הערבים שהוזמנו במיוחד לכנס זה לא הבינו בדיוק את כוונתו. הם האזינו בשקט. רק כשהגיע תורו של השייך הערבי עטאונה לדבר בערבית, החל רעש. הקהל הערבי לא הבין, הפריע לשייך הערבי להתחבך ולהתפלמס על כוונות השלום של מפ"ם.

אף אחד לא בא לשמוע את הנאומים. גם השמות המפוצצים של שמעון אבידן, אבא קובנר ורוסנתום בסטוני לא היו חסויים. כולם חיכו להפגנה הגדולה, שאורגנה בי מיוחד לכבוד ערב זה.

השעה ה"ש" נקבעה בקפדנות. המארגנים מאחורי הקלעים לא שמעו את דבריה של שחקנית הקאמרי מרים ברנשטיין-כהן. בשעה 9.50 הגיע הרצג הדרמטי: "כל הערבים חייבים לעזוב את האולם, כי אין להם רשות להישאר בתל-אביב", אמר שלונסקי, בהתרגשות כאופקת.

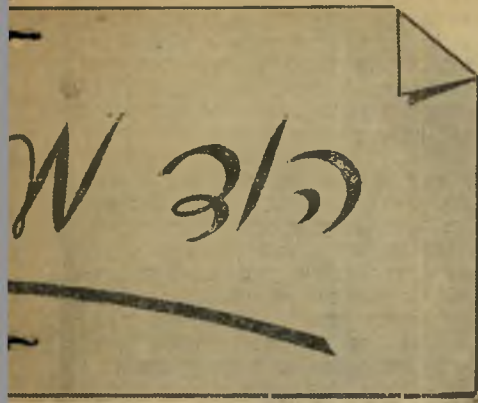
הערבים קמו לעזוב. לפי התוכנית צרי' כות היו להישמע קריאות בוז חזקות. אולם התל-אביבים נשארו לשבת בשקט. לגמרי לא לפי התכנית, הביטו על העוזבים בתמ' הון. גם הם לא הבינו בעצם מה פתאום הערבים הילכים.

אין אנשים. למחרת בבוקר פשטו כל עסקני המפלגות על האולמות הציבוריים, שיבחו את מפלגותיהם. האולמות הריקים לא התמלאו. מוקרי ההסתדרות פנחס לבון, ש"חזר מארצות-הברית, דיבר 45 דקות אחר תחילת אסיפתו בפני 250 שומעים. ח"כ חרות אריה בן-אליעזר משך בשעה 12.15, שעה ורבע אחרי תחילת אסיפתו בקולנוע מוגרבי, 500 נוכחים.

לשיא הגיעו הפרוגרסיבים. בקולנוע זוהר בשכונת-שפירא היו באסיפתם 54 נוכחים. אולם עובדה זו לא הפריעה למועמדם ה"שבעי, עורך-הידן ברוך עזיאל, לשכנע את הנוכחים כי המפלגה הפרוגרסיבית היא המוצלחת מכולן. תפקידה, כפי שכבר הת' בטא, לדבריו, במקום אחר: "בין הסכנה של השמאל והדמוגוגיה של הימין, המפלגה הפרוגרסיבית היא בדיוק כמו רגולטור של שעות".

סיכוס אסיפות כל המפלגות היה אחיר: מיהוק.

שיחה על ספל קפה

התיק והבהביק שלו, כשהוא הולך בחשיבות לגי' בשפינה. סטיוארט הבכור לומד בכיתה ד' בבית הספר האמריקאי בחלודר, אולם מייקל הבינוני הת' חיל ישר בבית-ספר עברי.

כל ילדי השכונה באים אליהם. הבית מלא תמיד ילדים. כמוכן שבוית-השחייה מפלאסטיק הנמצאת בן מהחה גורם מושך. "אני צריכה תמיד לפסוע בזירות כדי לא לרמוס כל מיני ילדים השרוצים בכל פינות הגן. זה נפלא פשוט, כמה שילדים הם פשיטים ומתייזדים מהר. כבר למחרת בואנו, הביאו בני הברים הביתה".

הילד האמריקאי כמעט ואינו נבדל, לדעתה, מן

מלבד הכסף ביטוח כסף טרם חזר מבית-הספר. בתמונה מימין נראה בילי ר

3 ביטוח אחד

השכנו הקטן מוניה מלאה שוררת ביניהם. משפחת ריד, כמרבית

לפני חזיתלתה המרווחת אך הפשוטה בתל-בינימין. כשדגל ארצות-הברית מתנוסס, מסמלת מרי לואיז ריד בעיני הישראלים את האשה האמריקאית. בריכת-השחייה הפלאסטית בחצר מושכת את ילדי השכונה.

אשת השגריר

— מאת רותי ורד —

חלב. אמרתי שלא. כמה חתיכות סוכר? אחת? האם איכפת לי שהיא משתמשת באצי בעזרתה להוצאת הסוכר? לגמרי לא איכפת לי. להיפך, זה נחמד מאד. העוזרת הגישה לחמניות זערורות חמות, ומרי לואיז מרהה בעצם ידיה את החמאה על לחמניותיו של מיכטר אנתוני. חשבתי על האפשרות לי כעקב גרונני, למלמל משהו. נעתי וועתי בכסאי.

מיכטר אנתוני אמר: "הו כן, העולם הזה. אני זוכר. עשיתם תחרות יופי לא מכבר, האין זאת?"

כן זאת. מיכן, זה היה חביב מאד, הביב מאד. נערות מקסימות. באמריקה, למשל, זוהי ממש עבודה מפרכת להשתתף בתחרות מעין זו. עירבים למעמדות גם תחרויות בנגינה, בזמרה ואפילו בבישול. הן מיכ' רחות, אומר הוא, להפגין גם משהו אחר מלבד גוף בכדורים. "למעשה", אמר, "הנע' רות מן הדרום הן נשיות יותר". כאן היה המקום לשאול כיצד הוא מסביר זאת.

"אולי", אמרה מרי לואיז, "בגלל העיבדה שהדרום איננו הבל תעשיית כל-כך כמו הצפון. אין שם מספר כה עצום של נשי כמו מירה. לנערות יש, איפוא, יותר זמן ורצון לפתח ולטפח את נשיותן. אם כן, מיהרה להוסיף, כאשר דיפלומט, "מתחילים כעת לתעש את הדרום. תוך חמש שנים אי אפשר יהיה להכיר אותו". ואז, כמוכן, תהיה האשה הדרומית, הרומנטית, המישבת כל כך את עטיהם של סופרים — עצמאית יותר. היא נראית הרבה יותר יפה בחיים מאשר בתמונות, מרי לואיז. משום מה, יוצא טערה הבהר כהה בתמונות. יש לה קומה, סוג יפי ויציבה כמו לגרייס קלי. פניה החלקות מאד לא היו מאופרות כלל. פרט, אולי, לי חשד של פודרה. עיניה החכולות-אפורות היו נקיות מעפרון ו/או צבע ריסים.

מכות קטנות אינן מוזיקות

יצד זה להיות אשה יחידה בין אר' בעה גבריים? האם מפנקים אותה? עדיין לא אבל היא מקוה שכן יהיה פעם. ילדיה, סטיוארט (9), מייקל (6) ובילי (3) מרגישים כאן נפלא. הם מתחילים לפטפט עברית. בילי הוא כל-כך חמוד, בבוקר, עם

לכשתי וציהצחתה את נימוסי ה' שבת שלי, לפני שנסעתי אל בית ה' שגריר אגודת ריד בתל-בינימין. הייתי נביכה במקצת. ידעתי אמנם שאשת השגריר, מרי לואיז, חופשייה בהליכותיה וחביבה, אולם חשבתי שבכל זאת יקרה צורך כמעט פרוטוקולי. לא ידעתי אם לכנות אותה ב' תואר, "הוד מעלתך" או לא; לחכות שהיא תפנה אלי ראשונה; למלמל או לא כמה קלישאות על מזג-האוויר; לקום בכניסתה לחדר; לחייך הרבה או מעט. כי, מבינים אתם, כמעט ולא נודמן לי לחכך מרפקים עם חוגים דיפלומטיים.

צילצלתי צלצל דיסקרטי בפעמון. נערה, בתלבושת מפוספסת וסיגור לבן, פתחה את הדלת ואמר שכן, הגברת ריד ממתינה לי במרפסת הסגורה. הגעתי לשם דרך חדר מרוהט כולו בצבע ביג, כולל שטיח שעיר. לקראתי צעדה הדמות הבלונית היפה וה' דקה-עדיין. היא חיכה חיוך מלבב בשפתים צבועות בשיכבה דקה מאד של שפתון, ואמ' רה בקול רך ומתנגן: "האו דו יו דו. נפגשנו כבר. האם הספקת לעבוד הרבה מאז?" משום מה, כשדברים אלה יוצאים מפיה, אין הם נשמעים כעמוד 4 מתוך כיצד לרכוש ידידים והצלחה בחברה, של דיילי קרנגי המנוח. מילמלתי ששלומי טוב, תודה, אני מקוה שאין היא מחכה זמן רב. לא, אמרה רעיית השגריר. באתי בדיוק בזמן. כיוון שכן, הייתי בטוחה, תהיה שיתתנו קלה ושוטפת, נוכל אולי לשיחח אפילו על המון דברים נשיתם. רק אז הבחנתי בגיטלי מן שקם מכסאו. נא להכיר: מיכטר ביל אנתוני, נספח העתונות. האודיווידו.

מיכטר אנתוני נראה כאמריקאי שקט. חלי' פה כחולה. עניבת פרפר, משקפיים לא עבות מדי במסגרתן, ואף לא מוזהבית. הוא דיבר בשקט, באדיבות. הכל טוב ויפה, אבל... השתעשעתי בתקוה שבכל זאת יניח לנו תוך דקות ספורות. אבל לא.

על יפהפיות דרומיות

גש הקפה היה כבר מוכן. הגברת מריד מוגה לי ושאלה אם אני רוצה